Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul

Mă apropii ca să intru cuvânt în cartea Mea cea de azi, și trebuie să-Mi întăresc intrarea, că iată, găsesc la porți stare plăpândă, tristețe, neputință. O, cum să fie altfel, când Eu, Domnul, sunt trist, sunt îndurerat?

Dau să rostesc cuvânt de pace peste pământ, că nu e pace pe nicăieri pe pământ, iar cuvântul Meu a tăcut și n-a mai grăit de o vreme, că milă Îmi este de neputința voastră, fiilor care-Mi purtați venirea, iar Eu sunt mare și sunt îndurerat, și mici sunteți voi pentru o sarcină așa mare, dar puterea Mea v-a întărit mereu ca să-Mi pot săvârși venirea cea scrisă în Scripturi să se împlinească, în vreme ce oamenii de pe pământ sunt tot mai străini de voia Mea în ei și între ei.

Sunt trist, și voi sunteți la fel, fiilor, că iată, în mijlocul neamului român e numai tulburare între frați, numai voie omenească, numai îngâmfare în scaunele de sus, și nu știu cum să încap între ei cu pacea Mea ca să le pot spune lor: Pace vouă!

O, se cunoaște că n-am mai grăit de mult ca să Mă așez în carte cuvânt fiilor. Cuvântul Meu are putere când vine, când poate să se așeze, și dau mereu să vă fac tari, să vă dau vlagă, să vă dau bucurii, fiilor, o, dar n-am de unde să mai iau pentru voi bucurii și să vă dau ca să vă poată puterea sufletului, că iată dragostea se tot pierde, se tot stinge între creștini și Mine, chiar dacă îi aud că au dragoste, că au credință, că au mers cu Mine. Voi însă sunteți lipsiți de mângâierea care v-ar da putere pentru Dumnezeu și pentru oameni, și v-am povățuit să vă întăriți singuri și să lucrați cum puteți tot ce mai este de lucrat aici, în cetatea Mea cu voi, iar Eu să vă dau sprijin de sus, fiilor.

L-am povățuit pe creștin, din vreme l-am povățuit prin acest cuvânt și i-am spus de vremea aceasta care a venit ca să lucreze cu Mine poporul cel pregătit de cuvântul Meu, și i-am spus să n-aibă piedici în cale care să-l oprească pe el spre Mine, spre mersul și iubirea de Dumnezeu, și i-am zis: *«Vine vremea să nu mai ții, creștine, pe lângă casa ta boi și vaci, oi și păsări de tăiat și de ouat și toate câte te ții pe loc ca să nu poți să urmezi chemărilor Mele și mersului cu Mine și petrecerilor cu Domnul».* Și iată, a venit această vreme și n-a crescut creștinul cu ascultarea în iubire, în lepădarea de sine și n-a voit să se mulțumească cu sărăcia și cu puținul din toate ca să fie bogat în Dumnezeu, ba M-a îndurerat cu noi îndeletniciri, cu care-și hrănește ființa cu cele de la lumea cea fără Dumnezeu, iar Eu, Domnul, sunt trist și tot mai trist și tot mai părăsit de dragostea celor de la care așteptam cu dor să-Mi facă bucurii, să-Mi slujească plini de recunoștință și de credincioșie, dar aceasta îi este greu celui ce nu știe ce înseamnă să-și ia crucea și să-Mi urmeze cu lepădare de sine, că fără ea nu-Mi poate nimeni urma cu crucea, nimeni, o, nimeni, fiilor.

O, ce frumoasă este dragostea de Dumnezeu, ce frumoasă stare în om, ce frumoasă viață, ce vie mintea celor ce iubesc pe Domnul!

Am pe Ioan Botezătorul cu mare serbare între sfinți în ziua aceasta, care amintește de nașterea lui pe pământ cu jumătate de an mai înainte de nașterea Mea din mama Mea Fecioară, umbrită ea de Tatăl ca să-L nască între oameni pe Fiul Său, pe Mine, Hristosul Tatălui, așa cum au vestit Scripturile pentru vremea aceea.

Ioan, ucenicul Meu cel atât de mare, proorocul cel atât de lucrător pentru Domnul, și care a vestit și a pregătit calea Domnului, precum este scris, și iată, au așteptat sfinții toți această sărbătoare ca să-Mi asculte cuvântul, că n-am mai coborât o vreme, iar acum vin și cuvintez și Mă întăresc în porți ca să-Mi așez în carte cuvântul.

O, ucenicule mare, botezătorule al Meu, e greu să-l facem pe om să-L urmeze pe Domnul după plăcerea Sa, căci omul are el multe plăceri, multe și urâte, iar pentru ele uită de Dumnezeu și-și face ale sale omul. Trist era pentru Dumnezeu și când am venit Noi de la Tatăl pe pământ, și trist este și acum pentru Noi. Nu poate omul purta tristețea, și se ia cu ziua târgului, după cum spune zicala pentru cel ce caută să-și aibă îndeletnicirile lui, și cu care nu rămâne, și din care nu capătă folos, și numai irosire de vreme. Noi însă Ne ducem mai departe misiunea și le dăm la toți învățătură ca și atunci, căci Noi ascultăm de Tatăl, Care Ne-a trimis, și hai să grăim, și hai să Ne arătăm lucrul lucrat, căci suntem unul după altul veniți de la Tatăl la oameni pe pământ. Binecuvintez acum grăirea ta lângă a Mea, și Ne lăsăm în carte cuvântul în ziua ta de serbare între sfinți. Amin.

— Și eu Te binecuvintez pe Tine, Învățătorul meu Cel tainic, și ducem alături greul crucii venirii Tale, Doamne. Oamenii nu pot fi frumoși cu frumosul cel unul adevărat prin dragostea de Dumnezeu, Doamne. Ei iubesc viața cea care trece odată cu ei, și din care n-au nici un folos pentru viața cea de veci cu Tine apoi. O, e mare, e mare de tot această durere de la om, și nu-i este milă omului, nu-i este milă de Dumnezeu, de Cel ce a făcut cerul și pământul pentru om.

O, mă uit, Doamne, peste cei ce-Ți poartă venirea, și dau cumva să-i mângâi în ziua mea de serbare. Ei sunt ai lui Dumnezeu, și nu sunt iubiți cei ce sunt ai lui Dumnezeu pe pământ, și nu sunt urmați și nu sunt ascultați, ba, din contra, sunt disprețuiți și împunși de peste tot, de parcă ar fi cu ceva datori cuiva. O, nu sunt datori nimănui, decât Ție, Doamne, dar cei disprețuitori fac mereu ce au făcut și alții înaintea lor prin vreme. Cei ce sunt ai lui Dumnezeu pe pământ sunt cei defăimați și cei grăiți de rău și cei ce poartă răni de la cei ce rănesc, când ar fi să n-aibă nimeni pretenție la ei, dar cei ce rănesc fac aceasta din pricina iubirii de sine, care-l îngâmfă pe om să-și ia dreptul de a fi nemulțumit și de a judeca pentru el însuși, bietul de om, dar noi mergem și tot mergem cu lucrul Tatălui, că n-avem, Doamne, noi de stat.

O, fiilor plăpânzi, pace vouă de la Domnul! Luați întărire în dureri și în vremi de tristeți. Cereți Domnului ca să vă dea vouă Domnul și ca să puteți sluji Lui. Poporul este rece, măi fiilor, și fiecare are ale lui de lucrat, și înțelege puțin de tot lucrarea aceasta de venire a Domnului pe pământ în acest timp, iar cei ce au credința aceasta ar fi să fi fost altfel decât se vede că este cel ce crede că Domnul a venit cuvânt pe pământ ca să aducă înnoirea și raiul, fiilor.

O, n-ar fi fost să fie scrisă o mai mare minune împlinită pe pământ în vremi, ca și această minune, să aibă Domnul creștini și popor una și una, statornici, cerești, sfinți, afierosiți Lui în toate, toate de obște, începând de la mintea de obște, nu minte aparte fiecare, și lucrare tot așa, aparte. Omul însă nu are dor aprins ca să-l ardă și să-l țină viu, și i se tot stinge dorul. Cei ce ar trebui să vă ia pe voi din dreptul Domnului când lucrați pentru ei binele cel de la Domnul, mulți dintre ei vă iau ca din drum, ca de la voi grăire, și nu cresc cei ce nu primesc pe Domnul prin rânduiala Lui. O, nu-i bine să vă aplecați voi mereu la voia celor ce nu știu ce este viața cu Domnul, ci e bine să învețe ei de la Domnul viața lor. Așadar, cereți cu rugăciune la Domnul sfințirea minții celor ce caută spre voi pentru iubire de Domnul, și pe care ei nu și-o pot pricepe singuri. Cereți, fiilor, cereți voi ca să li se dea lor.

O, Doamne, de milă le-am grăit, căci sarcina lor este grea, iar ei sunt plăpânzi de tot și neputincioși și n-au de pe pământ ajutor și putere pentru ei, pentru mersul Tău cu ei.

O, Doamne, cei ce sunt ai Tăi au numai dureri de îndurat, numai săgeți din părți spre ei, așa cum și noi am îndurat de la cei la care așteptam să aibă minte, Doamne al îndurării. Dar azi întărește-Te cu cuvântul, că e nevoie de tăria cuvântului Tău peste pământ, Doamne, și tot și toate Te așteaptă și-Ți așteaptă cuvântul Tău din vremea aceasta ca să se înfiri-

pe voia Ta între pământ și cer. O, mult și multe ai de grăit prin cuvânt, și vino, Doamne, cu această împlinire, pe care sfinții o văd și o știu. Amin.

— Eu, Domnul, caut să-Mi întăresc cărarea, caut să fie ca în cer aici, unde-Mi am cetatea și pe fiii din ea. Caut iarăși prin cuvânt să-i deprind pe cei ce dau să-Mi înțeleagă venirea și să știe ei ce înseamnă mersul cu Domnul și taina aceasta a cuvântului venirii Mele. Caut și iar caut să pot, dar trebuie putere pentru aceasta și de pe pământ, că niciodată n-am lucrat fără fii credincioși și ascultători ca să împlinesc pe cele de la Tatăl date să le lucrez.

Trimit pe nori și pe aripi de duh, trimit cuvânt de pace peste fiii neamului român și spun:

Pace vouă, fii români! Pace între cei ce stau sus ca să păstreze o cârmă peste acest neam!

Iată ce le spun lor: O, nu e bună răzbunarea și vorba care face durere și rupturi între frați. E bună iubirea, e bună iertarea și e bună pacea. Așadar, pace vouă! Opriți dezbinarea dintre voi! Pacea Mea o dau vouă, că a voastră vă desparte, vă înrăiește! O, până când? Priviți peste poporul nedumerit și neliniștit și căutați să lucrați pace în țară, că e bătută țara de urgii dacă nu este pace între fii, o, și-Mi este milă de tine, popor român.

Lucrați frate cu frate pace peste țară, fii români. Eu, Domnul, grăiesc din nori peste voi, și are putere în el cuvântul Meu.

Acum Îmi opresc grăirea cea de azi și-Mi ocrotesc puterea cea din porți și pun puteri noi ca să fie putere.

Cuvântul Meu să aducă pacea. Să asculte de cuvântul Meu tot și toate! Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și este împlinitor cuvântul Meu.

Eu sunt Iisus Hristos, fiilor. Luați de la Mine ca să puteți pentru Mine, o, fiilor. Amin, amin, amin.

24-06/07-07-2018